

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A faorsó szilánkja**

1. A faorsó szilánkja

Homály Bálint

A dinamók egyenletes, mély bűgása mögött Alinda lépései elhaltak a betonon. Nem a saját pedálsorához indult, hanem a csarnok sötét sarkában álló, felnyitott szellőzőrács felé, ahová a kolónia szigorú napirendje szerint senkinek sem volt szabad belépnie. A csuklóján lévő ellenőrző pánt ritmust tévesztett, ahogy kiszakadt a csarnok közös üteméből.

– Gyere vissza! – suttogta a nagymama szaggatott, fojtott hangon. Remegő keze a fém-pad szélébe kapaszkodott, miközben tekintetével az őrszemek mozgását leste a felső járdatárcsákon. – Nem szabad... meglátják.

Alinda nem fordult vissza. A ruhája belső hajtókájából egy apró, megfakult tárgyat húzott elő: egy csiszolt faorsó szilánkját, amit a nagymama őrzött még a régi időkben. Az anyaga selymes és meleg volt, teljesen idegen a hideg acélszerkezetek világában. Ez a kis fadarab őrizte magában a szabad ég alatti élet emlékét, a lombkoronák hűvösét és a természetes napfényt, amiről a kolónia falai között már alig mert bárki gondolkodni.

János a rács mögötti sötét járatból nyújtotta felé a kezét. A kézi retesz még mindig kiékelve állt, végleg átvágva a rendszer automatikáját. Nem volt többé visszaút a napirend monoton rabságába.

Ugyanabban a pillanatban L656 szervomotorja éles csikorgással állt meg a mennyezeti sínpályán. Az optikai szenzor vörös fénykúpja a járat szájára vetült: a hálózati egyensúly felborult, s az elágazásnál új veszély alakult ki.